

הכפר — מהלך שעה וחצי מהמושבה — נקי ומסודר וכך גם תושביו, ערבים נוצרים, שכפרם היה מוקף כולם מטעי תאנה וזית. מן הזרעים היו מפיקים שמן משובח וمسפקים תוצ' רתס למושבה. לשמן ולזיתים וגם לתאנים של דיר מים יצאו מוניטין בכל הסביבה. הרבינו לטיל לכפר זה בשל שפע העצים הענפים והמצלים שבו.

יהודיה הבכור במשפחה שאגב, היה גם אחד המטפסים הנועזים שבין ילדי המושבה ולא היה של אחד, וכי זה במקום תלול ומסוכן למעבר כל שיהיה, שרגלו לא דרכה שם — החלטת يوم אחד שעליו להוליך גם את יתר בני הבית למקוםות אלה למען ייהנו גם הם מיפוי הטבע. אמר ועשה. בבוקר בהיר אחד, באחת משבות האביב עת הוואדי מורייק וריחני, יצאוו כל המשפחה לטבול המקסימים המובטחים לנו. חצינו את הגשר ואנו בשביל בצדו המזרחי של הוואדי ופנינו דרומה לעבר "התנור".

אמרתי "יצאוו כל המשפחה" וגם הلقנו כמעט באותו סדר ובאותו הרכב כמשפחה של מרימים בת ניסים (משירו של אלתרמן) חסר היה רק "החמור הקטן בלבד".
כל שהרחקנו לכת הלך השביל וצר עד שהיה צר מאוד וקשה למעבר ומה גם לקבוצת מטיילים שלנו. מימיינו ואדי עמוק ותלול, משמאלו "קיר" בגובה כמה מטרים, ואנחנו על שביל צר ומפחיד, כך לפחות היה בעיני ההורים, ואין ראויים באופק מעבר טוב יותר אם בכלל היה שם זהה. מובן מאליו שהטענות בנוסח "איך העוזת להביא אונטו למקום זהה", לא אחרו לבוא. אלא שהיהודים לא איבדו עשתור נוטיו ובבטחו של מי שאחראי למעשייהם אמר: "אם איןכם רוצים אתם יכולים לחזור". איך הצלחנו להפנות פנינו ולהזור לא זכור לי אבל מסתבר שהזרכנו בריאות ושלמים.